

De held van Anwyn

De Held Van Anwyn

Cathinca van Sprundel

De held van Anwyn
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Cathinca van Sprundel

Omslagontwerp: Carmen Ploeg

Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Zetwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste uitgave juni 2019

ISBN 978-94-92585-38-7

NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto- kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inleiding

Beste lezer,

Welkom (terug) in de bijzondere wereld van Cymbran, Dyfed en de Andere Wereld. Misschien heb je De Vrouwe van Myrdin al gelezen, misschien is dit de eerste keer dat je iets van mij oppakt.

Zowel De Vrouwe van Myrdin als De Held van Anwyn is gebaseerd op de Mabinogion, een oude verzameling mythen uit Wales die in de veertiende eeuw zijn opgeschreven. Beide verhalen zijn los van elkaar te lezen. Ik hoop deze wonderlijke wereld opnieuw tot leven te brengen; op mijn eigen manier, voor lezers van jong tot oud.

Het afgelopen jaar zat ik in een flinke verbouwing, die mijn leven aardig op zijn kop zette. Een heel boek ging niet lukken, maar toch bleef de Mabinogion naar me lonken. Tijdens slechte nachten op een oncomfortabel matras ontstond een kortverhaal dat zich langzamerhand uitbreidde naar deze novelle.

De Vrouwe van Myrdin speelt zich vooral af in de menswereld, maar in De Held van Anwyn duiken we diep in de Andere Wereld en de Welshe mythologie. Dit verhaal leent vooral veel van de eerste tak van de Mabinogi: ‘Pwyll, prins van Dyfed’ (Je spreekt zijn naam officieel

uit als Poe-wieg, waarbij je de ‘oe’ inslikt, maar Poe-wil mag ook). Ik geef hier mijn eigen draai aan deze klassieke held. Mocht je na het lezen benieuwd zijn: Sioned Davies heeft een mooie Engelse vertaling van de Mabinogion gemaakt, op Project Gutenberg staat de gratis vertaling van Charlotte Guest (uit 1849!) en op diverse websites kun je een prettige samenvatting vinden.

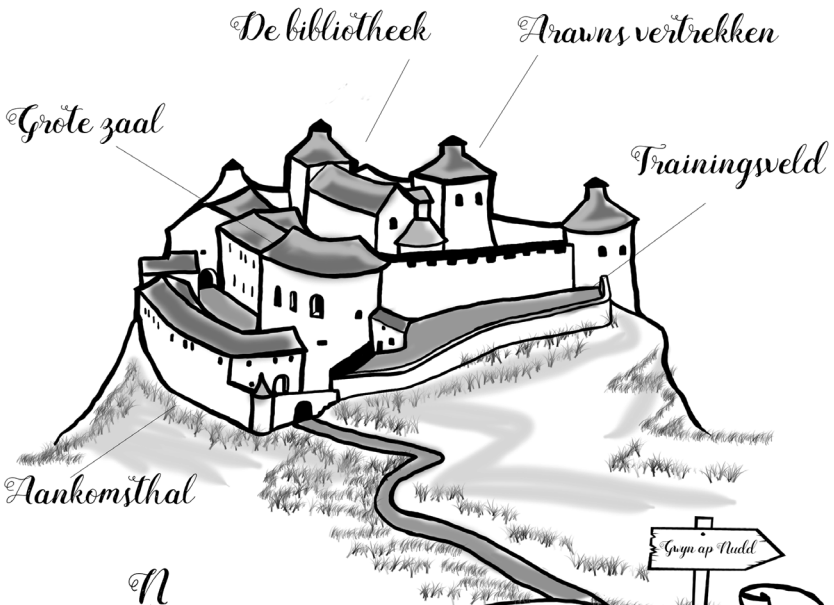
Omdat Welsh niet de makkelijkste taal is, zijn sommige namen misschien lastig om uit te spreken. Daarom koos ik voor enkele personages andere namen, maar niet allemaal, want ik wilde de magie van Wales niet verliezen. Als hulpmiddeltje staat achter in het boek een namenlijst met uitleg over de uitspraak.

Ik wens je veel leesplezier,
Liefs,

Cathinca

Pwyll
1. De jager

Ik had nooit achter het witte hert aan moeten gaan. He-
laas ontdekte ik dat pas achteraf, toen ik een overeenkomst
had gesloten die mijn leven voorgoed zou veranderen. Op
dat moment zelf was ik veel te veel bezig met de jacht en
de eer die me dat zou brengen.

‘Mijn beste zwaardriem voor degene die dat hert te
pakken krijgt!’ riep ik boven het rumoer van de paarden
en de jachthonden uit. Ik hoorde mijn broer Evan nog in
de verte roepen: ‘En mijn mooiste mes!’

‘Dan moet je opschieten. Zoveel heb je er niet meer!’
schreeuwde ik, al wist ik niet of hij me had gehoord. Ik gaf
Alban de sporen en drukte me plat op zijn rug. Die unieke
prooi mocht niet ontkomen. Ik gunde mijn vrienden veel,
maar als iemand dat dier te pakken zou krijgen, dan was
ik het. Ik verschoof mijn werpspeer en floot een signaal
naar de honden. Zonder erbij na te denken, manoeuvreer-

de ik met mijn knieën mijn paard door het struikgewas. Bladeren vlogen op en ik negeerde de takken die zich in mijn broekspijpen klauwden. Mijn adem en die van de hengst maakten wolkjes en de kou in de lucht schuurde mijn keel. Het weer was flink omgeslagen. Vanochtend was het nog een zonnige herfstdag geweest.

Een witte flits in mijn ooghoeken deed me rechtop in het zadel zitten. Daar! Ze zou me niet ontkomen. Ik liet mijn paard draaien en zette er weer de vaart in. Mijn korte haar plakte aan mijn hoofd en de vacht van Alban voelde klam aan. Nog heel even. Ik wist zeker dat de hertenbok uitgeput raakte. Vlak voor me glooiden de bomen tot een open plek en daar stond hij in al zijn glorie, verstijfd en aan alle kanten omsingeld door jachthonden. Aan zijn gewei te zien was hij enkele jaren oud. Ik zag hoe zijn hart bonsde in zijn keel en zijn glanzende vacht, zo wit als de wolken, dampte van het zweet. Het was al een wonder dat het dier zo oud was geworden. Meestal rekende de natuur wel af met dit soort bijzonderheden. Ach, hij kon beter aan mijn speer eindigen dan in de kaken van een wolf.

Wanneer ik met dit dier thuis zou komen, zou me dat aardig wat aanzien opleveren. Het was een goed voorteken dat ik zeker kon gebruiken. Vooral zo vlak na de dood van mijn vader.

Waar waren Evan en de anderen eigenlijk? Ze zouden me nu toch wel ingehaald moeten hebben? Als ze me niet konden bijhouden, jammer dan. Net toen ik mijn speer wilde werpen, dook er vanuit de struiken een andere groep honden op het dier af. Binnen een paar tellen hadden ze het hert bij de keel gegrepen en overweldigd. Verbaasd liet ik deze gebeurtenis op me inwerken. Deze slanke, grijze dieren hoorden niet bij mij of bij een van

mijn kameraden. Woede wervelde in me op. Ik had dat beest niet zo lang opgejaagd om het te verliezen aan deze wildvreemde troep.

‘Oprotten! Dit hert is van mij!’ riep ik en ik reed op ze af. De benen van Alban en de achterkant van mijn speer waren genoeg om ze met de staart tussen de benen weg te jagen. Ik steeg af en bekeek het hert dat op de grond lag. Die beesten hadden hem flink toegetakeld, al zag ik nog leven in zijn ogen. Ik greep mijn lange mes en kwam dichterbij. Moeiteloos ontweek ik de stuiptrekkende poten en greep het gewei vast, waarna ik het hert uit zijn lijden verlost. Ik veegde het bebloede mes af aan het gras en deed het in de schede. ‘Dank je wel voor de goede jacht en veel geluk in het hiernamaals,’ mompelde ik het korte gebed dat ik van mijn moeder had geleerd. Vaardig sneed ik de kop van het dier en stopte die in een zak uit mijn zadeltas. Dat moest trofee genoeg zijn. De rest van de huid was nu waardeloos. Ik floot mijn eigen honden en gaf ze toestemming om zich op de resten van de prooi te storten.

Nu de jacht voorbij was, daalde er een vermoeidheid op me neer. De koude lucht prikte in mijn longen en ik begon te hoesten. Vruchteloos klopte ik op mijn borst. Mijn adem kwam piepend naar buiten en mijn keel kneep zich samen.

Ik hield me staande tegen Alban en was blij dat ik alleen was. Ik hield er niet van als iemand me zo zag. In gedachten hoorde ik de stem van mijn moeder. ‘Rustig blijven, dit gaat over. Het gaat altijd over.’ De tranen schoten in mijn ogen en ik trok mijn schouders op. Gelukkig duurde de aanval maar kort. Ik spitste mijn oren in de hoop de jachthoorn van mijn broer of vrienden te horen. Op dit

